Compoziția în timp a neînțelesului (II)

On Iunie 07, 2013

Dezvoltă-ți capacitatea de a transmite cât mai fidel și mai autentic ceea ce simți în relație cu experiența vieții, fără să te pierzi în desișul unei lumi din care nu mai poți să evadezi.

Eram prins în deznădejdea unei clipe fără răspuns în fața întrebărilor vieții, o clipă de inefabil în care totul îmi părea străin, fiind dominat parcă de un impuls slab către un vis poetic bine definit, către o viață imaginară care nu-și avea rostul decât într-o scriere dramatică fără prea mare relevanță în fața eternității. Divorțul dintre om și viață, sentimentul absurdului căpătând tot mai mult teren, este o piedică pusă de soartă în fața cuvintelor de care se agață curcubeul cunoașterii fără memorie, fără amintire, fără speranță.

Se vede de aici cât este de adevărat faptul că nu poți să strângi în căușul mâinii niciun prilej de exersare a cunoașterii, indiferent de caracterul acțiunilor pe care le realizezi în viața de zi cu zi. Cu cât știi mai mult, cu atât e mai mare supărarea și lipsa de încredere în sensul vieții, făcând ca singura mulțumire care te mai poate ține în suspans, care îți mai poate da un motiv de a continua lupta cu tine însuți, reversul scrisului frumos, este să te pui în ipostaza unui Santiago, din romanul *Bătrânul și Marea* : să te lași condus de dorința de a-ți afirma propria valoare, ca justificare a existenței.

În sfârșit, simțeam că valoarea unicității mele putea fi deprinsă chiar cu lucruri care, la început mi-au fost neplăcute, refugiul în realitatea lăuntrică, în prezentul etern al conștiinței, putând fi mai bine înțeles din perspectiva unei lumi pe muchia haosului, între a fi singur într-o barcă și a mă lupta îndârjit cu amărăciunea incertitudinilor. Nu era nimeni lângă mine, nu avea cine să mă susțină în niciun demers. De ce continui să-mi bântui gândurile cu tot felul de himere? De ce continui să rămân într-o relație oarbă cu viață?

Este adevărat că orice clipă de care mă agățam reprezenta consecința condiției mele de convergență într-un punct A, în care se întâlneau doua tărâmuri diferite: dispoziția de a mă uita la ceva ce mi se părea total anapoda și dispoziția de a mă investiga conform algoritmului specific vârstei și factorilor deprimanți la care eram expus. Dar viața nu este întotdeauna o sferă de cristal care te traspune în lumea poveștilor, ea cere o întreagă melancolie a trecutului, goluri în suflet, o furie asupra omenirii, o separare de normalul unor trebuințe firești.

Poți să optimizezi accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînțelesului unei clipe de rătăcire disperată care, alunecând într-un context general, da impresia că s-a desprins din propria ființă?

O clipă de rătăcire seamănă cu o călătorie într-un loc necunoscut, orice acțiune sau gând lăsând o urmă care leagă cine ești de cine ai fost. În acest loc nu cunoști pe nimeni, doar imaginația constituie un factor potentator de putere și speranță. Contextul general al evoluției tale în acest loc depinde de modul cum îți gestionezi trăirile și de modul cum îți exprimi aceste trăiri printr-o activitate autentică (cum este scrisul).

Cercetarea ta, care ar trebui să aibă ca scop descoperirea unor noi câmpuri de extracție a înțelesurilor ascunse în mecanismul care face posibilă sporirea științei, deci care vizează relevarea unor noi puncte de vedere și a unor noi adevăruri care s-ar putea dovedi vitale pentru viitorul leadershipului, trebuie să aibă ca rezultat un "produs" care să te reprezinte și să-ți ofere avantajul de a-ți personaliza rankingul.

Optimizează accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînțelesului. Reformulează criteriile de judecată cu care operezi, adoptă un sistem de gândire diferit de sistemul de gândire dominant, dezvoltă în permanență noi scheme, noi variante de răspunsuri la cât mai multe posibile întrebări fără răspuns.

Valuri de noi înțelesuri, realități și perspective trebuie să-ți inunde malul minții, altfel știința nu te va putea reprezenta fidel, în culorile ei alternante, drept un inovator.

Adică ai face bine să cugeți la ce ai făcut până acum și, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte, pentru a putea să dai viața unei materii mai subtile și mai valoroase, unor abordări mai sofisticate care să-ți permită o autonomie mai mare de funcționare.

Nu uita că cine nu este capabil să dea viață în fiecare zi unei noi construcții aparte, sau unei viziuni cu totul diferite, în domeniul său de activitate, acela nu are dreptul și puterea de a se numi profesionist.

Leadership: Ai capacitatea să lărgești cadrul de înțelegere și de cuprindere a unei noi lumi care din punct de vedere literar îți poate confirma participarea interioară la construirea unei noi identități?

În romanul "Perpetuum Mobile", scriitorul român Artur Silvestri, trecea prin același gol al vieții ca și mine, dar el își liniștea sufletul prin puterea cuvintelor adunate într-un jurnal care spera să fie citit după moartea sa:

"Tot înaintând, fără să cred, totuși, că voi avea ceva mai mult decât niște exerciții de cabinet ce vor sluji cândva, poate niciodată, am băgat de seamă că, într-un anumit fel, între toate aceste propoziții, adunate sumar în ceva nedefinit, se bănuiau câteva conținuturi obsedante. Era, deci, o carte, adică o construcție neîntâmplătoare adunată - în forma ce o puteam doar întrevedea - după anumite potriveli între gânduri, cuvinte și idei."

Mult mai interesante, nu numai prin relevanța lor, ci și prin logica pe care își bazează verdictul, sunt răspunsurile la contestațiile privitoare la abaterile tale de la drumul principal al existenței tale în timp.

Forța cu care sunt puse în valoare cunoștințele extrem de adânci pe care le-ai acumulat despre leadership, sau despre orice alt domeniu de interes, determină rezultatul luptei pentru cucerirea deplină a sinelui, dar și acea continuă activitate pentru cucerirea unei noi lumi de sensuri și revelații.

Întemeiată ca o reacție împotriva orientării într-un stadiu al profundei înțelegeri ce nu implică oprirea alimentării vieții cu noi sensuri și esențe multiple, introducerea unui nou motiv de credință și satisfacție prin intermediul unui joc al imaginației, fără a-ți pierde reperele în contextul încercărilor de a explica realitățile lumii, are drept scop o nouă ajustare calitativă a abordărilor extrinseci ale operei literare.

Construirea unei noi identități personale din punct de vedere literar ține de modificarea factorilor și aspectelor dilematice ale vieții interioare prin intermediul mijloacelor poetice care potențează înțelesul răscolitor al unei gândiri creatoare în relație cu limbajul unei esențialități spirituale.

Astfel, merită amintit ce spunea esteticianul Georg Lukacs: *"Realistul de tip nou devine un specialist, un virtuos al expresiei literare a cărui specialitate este descrierea vieții."*

Compoziția în timp a neînțelesului este o combinație de trăiri și gânduri care induc în eroare prin înțelesul pe care îl ascunde personalitatea ta, pornind de la rătăcirea ta de-o clipă într-un labirint al ideilor și elementelor inutile puse în text doar de dragul de a crea o altă realitate, și terminând cu încercarea de aflare a sensului tău de a fi pe lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/compozitia-in-timp-a-neintelesului-II.html